

Ваня ПЕТРОВА

МОЛИТВА

Ти велик Си, мили Боже!
Най-могъщ Си на света.
Ти Си нашият Създател,
Ти си нашият Баща.
Ти си нашият закрилник,
Ти ни даде свобода,
а когато ний грешиме,
справедлив Си Съдия.
Ти дарил Си на човека
най-красивата планета.
На планетата Земя
с обич ще се поклоня.
Тя енергия ни дава,
храни ни и се раздава.
Тя ни топли и разхлажда
и във всичко ни угажда.
В изобилие живеем,
ние сме щастливи тук,
да я пазим не умеем,
замърсихме я с боклук.

Неразумно днес живеем,
алчни сме и много зли,
всичко хубаво пилеем,
любовта от нас се скри.
Молим ти се, Отче наш,
погледни с любов към нас,
греховете ни прости,
ний ще станем по- добри.

Боже мили, милостиви,
молим Ти се помогни,
разум дай ни, дай ни сили
всички да се вразумим.
Да се грижим за Земята,
с обич да я съхраним,
да запазим красотата,
да ѝ се отблагодарим.
За цветята, за водата,
за храната, за блага.
Помогни ни, мили Боже,
да си върнем любовта.
Никой вече да не може,
да поражда в нас вражда.
Силни да сме най-подир,
всяко зло да победим,
да настъпи траен мир,
с обич да се заредим.
Научи ни, мили Боже,
как Земята да запазим?
Подкрепи ни, за да можем
ний от зло да я опазим.
Ангел Ти прати ни днес,
да ни спусне блага вест,
че спасени ще сме всички,
животинки, хора птички
и планетата Земя,
да е цяла на света.
Тя е нашият подслон
и свещения ни дом.
Тук се раждаме и учим.

Тук живеем и творим,
куп уроци да научим,
та да станем по-добри.
Всички искаме накрая,
чисти да се преродим,
да заслужим кътче в Рая,
зло с любов да победим.
Да Те славим, мили Боже,
че с живот си ни дарил,
да живеем на Земята,
Ти си ни благословил.

И прекланяме се, Боже
на пресветия Ти Син.
Господи Иисусе Христе,
ние Ти благодарим,
за това, че със кръвта Си
греховете ни изми,
с мъката и със смъртта Си
живот вечен ни дари.

Молим те прости ни Боже,
че се случва да грешим
и че още ний не можем
от греха да се спасим.
Ний обичаме Те, Боже
и към Тебе се стремим,
но съблазните безброй са,
често пъти ний грешим.
Изпитанията са много,
с тях се борим всеки час,
не съди ни много строго,
помогни, бъди до нас.
Да съборим ние злото,
със любов да победим!
Да пребъде в нас доброто,
света с обич да спасим.
Слава на Отца и Сина и
Светя дух. Амин!

†

СТИХОТВОРЕНИЕТО Е ПРЕДОСТАВЕНО ОТ АВТОРА. Публикува се с незначителни корекции от редактора.

Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове:

ISSN 2738-7798

Йскри в Йскрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Брой 24, СЕПТЕМВРИ, 2021 г.

АПОСТОЛ НА ЛЮБОВТА

„Величието ти, девственице, кой ще изрече? Защото източваш чудеса и изливаш изцеления, и се молиш за душите ни като богослов и приятел Христов“

Господ Иисус Христос като минавал край Тивериадското море (Генисаретското езеро) видял двама братя – Яков и Йоан, с баща си Зеведея, да кърпят мрежите си. Той ги повикал… Оставяйки всичко, те веднага тръгнали подир Него.

Пророчески, за да покаже тяхната решителност и ревност, с които до последния си дъх двамата апостоли проповядвали евангелието, още в началото ги нарекъл ***Воанергес*** (Синове на гърма). От тогава те не се отделяли от Христа. Те, заедно с Петър, присъствали на възкресението на дъщерята на Йаир, станали свидетели на Преображението Му, а при настъпването на Христовите страдания, отново те били с Него в Гетсиманската градина…

Под кръста на Голгота стояли майка Му – пречистата Дева и св. Йоан, когото Спасителят обичал много. Може би именно затова я поверил нему, като казал: „Ето майка ти!“. От този момент Любимият ученик прибрал при себе си св. Богородица и ѝ служил до деня на нейното преставяне.

Когато последвал Христос, св. Йоан Богослов бил почти дете. Затова и по-бързо от Петър се завтекъл към гроба, когато Мария Магдалина дошла и им казала, че камъкът е отвален и гробът е празен! Този неописуем спомен се запечатил неизследимо в чистото йоаново сърце. И когато съвсем скоро Господ се явил жив на учениците си отново на Тивериадското море, Йоан веднага узнал, че това е Христос и рекъл на другите: „ Това е Господ“. Макар и обикновен рибар, св. Йоан бил надарен с даровете на благодатта, получил откровение и станал тайноведец и богослов.

Продължава на стр. 2.

След успението на св. Богородица, евангелието не разказва много за живота на този апостол. За това пък свещеното предание е оставило много интересни истории за неговия живот. Именно от там знаем, че апостол и евангелист Йоан пребивавал в Ефес, Мала Азия, където смирено и послушно служели, заедно с ученика си Прохор, в един езически дом. Случило се, че с Божията сила те възкресили едни тамошни мъртвци. След като обяснили, че със силата на Възкръсналия Христос те извършили това чудо, множество народ повярвал и се кръстил. Така започнала евангелската проповед в Мала Азия.

Вярата Христова се сдобивала с много нови изповедници по словото и примера на Христовия ученик. Това стигнало до императорския двор в Рим, а тогава властвал един от големите гонители на християните – Домициан. Императорът повикал при себе си Йоан и взел да го измъчва, за да се отрече от вярата си, но страшните мъчения не могли да навредят по никакъв начин на праведника, и така те станали причина за появата на още по-голямо множество нови християни. Като видял, че от това няма полза, императорът го оставил и заточил на остров Патмос, близо до малоазийския бряг.

Животът на праведника и оттук на сетне бил изпълнен с чудеса… Йоан Богослов само с искрената си молитва към Спасителя изцелявал болни, възкресявал мъртви и правел солената морска вода годна за пиене. Христовият апостол и сега продължавал да обича Спасителя със същата истинска любов, с която Го обичал „приживе“. И така стъпвайки на езическия остров, не след дълго тамошните жители прозрели Истината в словата и делото на Христовия Богослов.

Именно там, на тази езическа земя, която светият апостол осветил с блажените си стъпки, му било дадено Откровението, което той записал; бъдещето на света и Царството Божие.

По-нататък, когато понамалели гоненията срещу християните, преданият апостол безпрепятствено се върнал в гр. Ефес, където бил посрещнат с радост. Тук останал той до края на живота си и много негови ученици и апостоли просияли със святост.

На преклонна възраст св. Йоан написал и своето евангелие. След тридневен пост и молитва високо в планината, той заповядал на ученика си Прохор да записва всичко, което чуе, и започнал***: „В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото“. (1:1)*** Дописал го, когато светецът бил на 102 години.

Освен Евангелието и Откровението *(Апокалипсис – гр. Откровение)* Йоан Богослов написал и три кратки послания с богато съдържание.

Когато силите му вече тъй отслабнали, че не можел да говори продължително, той повтарял на учениците си само думите:

- Деца, обичайте се едни други!

Те го питали:

- Учителю, защо ни повтаряш така често това?

Той отговорил:

- Това е заповед на Господа. Тя едничка ще ви замени всички други!

Като почувствал, че края на земния му път е близо, Йоан взел със себе си няколко ученици, в това число и любимия си ученик Прохор, и излязъл с тях извън града. Спрял се на подходящо място и им заповядал да изкопаят гроб. Дал им последни наставления, благословил ги, легнал в гроба и предал душата си на Бога.

Всяка година на 8 май из гроба му излиза тънък прах, който изцерява от болести пристъпващите с вяра към него. Поради това паметта на св. апостол и евангелист Йоан Богослов се празнува и на ***8-ми май***.

Ето някои известни негови слова…

„Възлюбени, пиша ви не нова заповед, а заповед стара, която имахте отначало…

Но все пак нова заповед ви пиша, - онова, що е истинско и в Него (Христос) ***и във вас; защото тъмнината преминава, и истинската светлина вече свети. Който казва, че е в светлината, а мрази брата си, той е още в тъмнината. Който обича брата си, той пребъдва в светлината, и в него няма съблазън…***

Не обичайте света, нито което е в света: ако някой обича света, той няма любовта на Отца…

Вижте, каква любов ни е дал Отец - да се наречем чеда Божии и сме… Възлюбени, сега сме чеда Божии…

Защото такова е благовестието, което чухте изпърво, - да любим един другиго…

Любовта познахме по това, че Той положи за нас душата Си… Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, ние имаме дръзновение пред Бога…

Възлюбени, нека любим един другиго, защото любовта е от Бога, и всякой, който люби, е роден от Бога и познава Бога; който не люби, той не е познал Бога, защото Бог е любов…

В това се състои любовта, че не ние възлюбихме Бога, а Той ни възлюби и проводи Сина Си да стане умилостивение за нашите грехове. Възлюбени, ако тъй ни възлюби Бог, и ние сме длъжни да любим един другиго…

В любовта страх няма, но съвършената любов пропъжда страха, защото в страха има мъка. Който се бои, не е съвършен в любовта. Ние Го любим, защото Той по-напред ни възлюби.

Който каже: "любя Бога", а мрази брата си, лъжец е; защото, който не люби брата си, когото е видял, как може да люби Бога, Когото не е видял? И ние имаме от Него тая заповед, който люби Бога, да люби и брата си…

Защото любовта към Бога се състои в това: да пазим заповедите Му. И Неговите заповеди не са тежки.“ †

Валентина ***ПАНОВА***

САМОТА

- Виж, виж!... И тук ме позна, усмихна ми се!

Йонка не разбрала добре гостенката си кой кого е познал, и попита:

- Кой те е познал? Като си идвала насам ли някой си срещнала?

- Не бе, за певицата ти говоря – и лицето ѝ блесна от щастие. Руменина пролази по лицето ѝ и запали погледа в очите ѝ. От срамежливост заоправя побелелите си коси и якичката на блузката - Виж все в мен гледа и как ми се усмихва! – посочи 72 годишната Йовка към телевизора – и намести високата си фигура по-добре във фотьойла.

Представи си, че се намира на истински концерт, на живо. Дори почувства, че починалият ѝ съпруг Богдан седи до нея. Спомни си, че те никога не пропускаха концертите, чуеха ли, че в града ще дойдат народни изпълнители.

- Йовке, ти излизаш ли някъде на разходка? Събираш ли се с приятелки? – нещо обезпокои с пет години по-младата Йонка, средна на ръст жена и черни коси за разлика от братовчедка си.

Двете жени носеха сходни имена. Кръстени бяха на една и съща баба – Йонка. Но да не ги объркват много близките, кой кого вика им дадоха различни имена.

- А-а-а, всяка сряда се срещаме с бившите колежки на барче. Иначе човек пенсионира ли се и да си седне в къщи сам като кукувица, не ти е работа. Затова ти викам, докато можеш, работи. Сред хората да си! Тишината е зловеща.

- Виждам, виждам! Но и ти не трябва само веднъж в седмицата да се срещаш с приятелки.

- Да ти кажа, жал ми е да изляза и да зная, че те ме чакат да ги пусна. Веднъж се връщам и един млад изпълнител пее: „Къде ходиш Йове, Йовке, с кой хортуваш...”

Йонка погледна братовчедка си изпитателно и въздъхна тежко. То и тя беше самотна, но все още работеше.

- Утре преди да отидем до адвоката имам среща с моята невроложка – излъга я Йонка. – Ще те помоля да ме придружиш.

Всъщност домакинята имаше приятелка лекарка и с излизане от стаята се свърза с нея по телефона и уреди час за преглед.

На другия ден заведе братовчедката си до поликлиниката и прегледът беше проведен. Лекарката препоръча и на двете валериана, глог и мента на капки. Нуждаеха се от успокоение. Други лекарства не им бяха нужни. Йонка си отдъхна, че Йовка все още не е изпаднала в деменция, от което се страхуваше.

Когато тръгнаха за адвоката Йовка си спомни последното дело, на което малката ѝ дъщеря я съдеше за къщата и доказа, че тя я е строила. Именно оттогава, майката беше започнала да се вживява така силно по певиците и певците от телевизията. Чрез тях за няколко часа искаше да забрави нелепостите, които Катя – собствената ѝ дъщеря забъркваше. А всъщност Катя беше на пет годинки, когато родителите ѝ построиха къщата. Но както се казва; „парите какво ли не правят”. Катя работеше като главен технолог към Млекокоп. Беше и в борда на директорите към Хранителната промишленост. Затова тя и съпругът ѝ, живели шест години в бащиния ѝ дом, решиха да си закупят къща в центъра на града. А в родния ѝ дом остана сестра ѝ. Но както се знае, човешкото око е лакомо и тя искаше да изгони сестра си Таня от родния дом, а с нея и майка си.

Сега Йонка и Йовка отиваха до адвоката да внесат нови доказателства по хода на делото. Както всеки родител, така и Йонка беше безкрайно необходима и за двете си дъщери, докато им бяха малки децата. Само след месец съдът се произнесе в полза на дъщерята. Внесените нови доказателства по делото бяха отхвърлени. Йовка беше принудена да отиде да живее в дома на зет си, съпруга на Таня. А на младите им дойде добре, тъй като заминаха на работа в чужбина с децата си.

Останала съвсем сама, тя си спомняше с умиление за веселите дни, прекарани в дома. За песните и виковете, боричканията, за импровизираните концерти и театрални постановки. Децата боледуваха често и затова всяко лято ходеха на море. Не можеше да забрави случая, когато на една голяма опашка за царевица Таня отиде най-отпред и извика на продавача: „Дай ми бързо две царевици, че тати Богдан пирита.” Цялата опашка беше толкова изненадана, че всички се превиваха от смях и детето беше обслужено с предимство.

Йовка още повече се вживяваше в любимите си фолклорни състави. Разреди и срещите на кафе с бившите си колежки. Предписаните капки за успокоение я усамотяваха още повече. Улавяше се, че вече не се страхува от самотата, щом като оркестърът с певиците присъстваха в ежедневието ѝ. Всичко това отнемаше, макар за миг, несправедливостта, случила се с нея. Реши да посвети дните си на едно от най-любимите си ръкоделия. Купи конци за плетене на една игла и докато слушаше народните песни плетеше и пееше заедно с оригиналите. Беше решила за нова година да наплете тишлайфери за масички и да им ги изпрати до телевизията. Така и направи. А на най-любимата си певица написа писмо-покана, с която я канеше да ѝ дойде на гости. Нейната вяра, че певицата ще я посети наистина се сбъдна.

В един летен ден тя пристигна на гости на Йовка. Радостите по посрещането бяха толкова много, че след почерпката, която бе устроена, домакинята забрави да покани гостенката с десерт. Не можа да се успокои. Не мигна цяла нощ.

Още на другия ден Йовка се качи на влака и замина за София. В кутия за торта, беше сложила баницата с локум да почерпи любимата певица. †

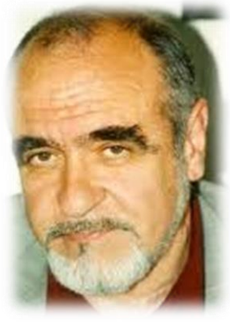
Христина ***ХРИСТОВА***

БЛАГОДАРЯ

Благодаря ти, Господи, за всичко
дето в мене има,
благодаря Ти от сърце!
Че вярата ми в Тебе е по-силна
и всичко тук е в нашите ръце!

Че няма нищо даром на земята
и всичко се твори със мисъл и
сърце,
и Ти ни даваш вярната посока,
а всеки сам решава накъде!

Избираме пътека във живота,
поемаме я с вяра и добро!
И честно учим уроците си тука,
а Ти подкрепяй ни и в лошо и в
добро! †

Лозан ***ТАКЕВ***

ОБЯСНЕНИЕ

В черногледци вековете
са превърнали Балкана,
щом земя на три морета
само с Черното остана…

СИРОМАШКО ЛЯТО

Събаря вятърът листа събрани…
И тръгва лятото сред есента ни. †

Никола ***НИКОЛОВ***

СЪДБА

Понякога ми се прииска
да заживея сам
и повече
да не общувам с хората.
Да се превърна в камък речен и да
бъда ням във всички
спорове.
Или пък като вятъра в полето
безотговорно времето да мина,
за да ми бъде леко.
Какво безумие! Каква наивност!
Сърцето ми е дом на толкова
съдби и луди ветри,
че постоянно ми гостуват болките
на тая грешница-планета.
И глобусът на моя малък череп
ще се стопи от мислене.
И имам дълг – и да му бъда
верен,
изстрадвам всяка истина.
И питам се, дали ще мога
да променя целта на дните си, да
се откъсна от тревогите на хора и
събития.
Бъди проклето сляпо
самолюбие!
Покой ли трябва днес да
търся?
Когато знам,
ако не мисля и за другите, самият
аз ще бъда мъртъв.

ВЕЧЕРЕН СНЯГ

Денят отмина в кал и пясък.
Валяха остри, коси дъждове.
Светкавици с оранжев блясък
сечаха космоса на две.

А после? После стана чудо:
запада едър щърков сняг.
Градчето беше уж безлюдно,
а оживя набързо пак.

И ти дойде – мадона в бяло,
видение на моя праг.
Вън никога не бе валяло
такъв красив вечерен сняг. †

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

НА ЧЕТИРЕСЕТ И ТРИ

Всред мигове неуловими,
всред спомени така добри
животът пише свойте рими
лета четиресет и три.

Така не отминава нищо,
документирано стои;
душата си докрай разнищих:
дано надежда да струи…

Не са ми „бели“ стиховѐте,
не са и черни – вярвам аз,
и вярата ми нежно свети,
и реже истина – елмаз;

как искал бих да са молитва,
която скрита е била
и в небесата е политнала
на леки ангелски крила…

Как искал бих да са сполука
за мен и другите в света –
със вяра да живеем тука,
с надежда – в идните лета.

БОЖЕ МИЛИ

И планината пак е вдъхновение
и тези висоти безкрайни:
о, чудно Божие творение
и вие, нови Божи тайни,
и вие – на орли просторите,
и ти, неземен Божи рай,
във моето сърце ще сторите
да зазвучи божествен химн докрай.

Високо, на орлите в царството
е моят взор сега загледан:
нима съм тука господар
в безкрая на далечината бледа?!
Във пелената на мъгли унили,
всред лъх на мента и треви,
те чувствам близо, Боже мили,
сърцето ми за Теб гори.

С. Брезе, м. Студена рѐка. †

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

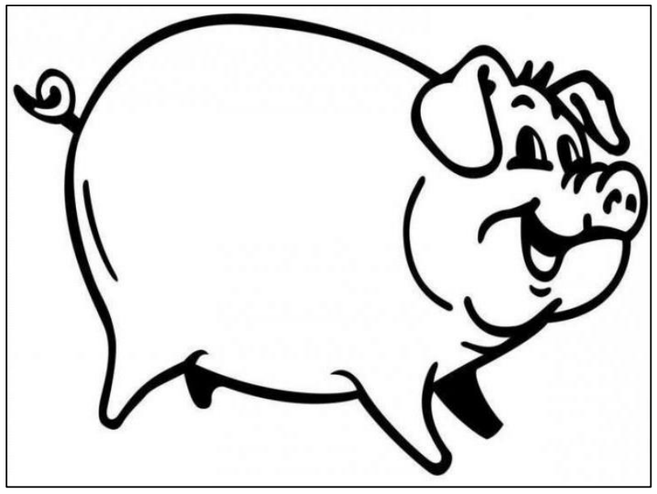
ВИП ПЪТНИКЪТ

Разказ

След дипломирането си в чужбина се завърна в България. Започна работа в централния офис на голяма фирма.

Пътуваше през Искърското дефиле. Имаше служебен ангажимент във Враца. Някъде към с. Луково получи съобщение на телефона си от неговия началник във фирмата: „Отбий се до Батулия. Там ще вземеш багаж, който ще занесеш на майка ми във Враца.” Следваше обяснение как да намери багажа в селото. Адресът на майка му знаеше. Ядоса се. Щеше да закъснее за срещата в местния офис на фирмата им. Опита да се обади, но телефонът на шефа му предвидливо не откликваше на позвъняванията.

На определеното място го чакаше жена. Помоли я да донесе багажа за Враца. „Сега ще го доведа!” – каза тя и влезе в дворчето. Преди да осъзнае казаното, жената се върна. Господи! Гледаше и не вярваше. Багажът идваше към него, воден с въженце от стопанката. Прасе, истинско живо прасе!

Мълчаливо и безропотно то застана до колата. Ами сега?! Как ще се комбинира прасето с кожената тапицерия на служебния джип, купен наскоро и всяващ респект на пътя. Как? Разбрала притесненията му, жената обясни, че е сипала ракия в храната на прасето, за да не създава проблеми при пътуването. Върза краката му, покри със старо одеяло задната седалка и двамата го сложиха зад мястото на шофьора. Уханието на скъп парфюм моментално избяга през незатворената още врата. Преди да потегли, жената му съобщи, че пътникът се казва Гошо. Явно държеше комуникацията с прасето да бъде на ниво. Гошо безразлично оглеждаше обстановката. Беше му все тая, че ще се вози в джип „Ауди Q7”, модел 2011 г. Много важно!

Първият половин час от пътуването мина спокойно, но след Своге прасето се размърда и се опита да стане. Придърпа се към прозореца, застана на вързаните си колене и сложи глава на смъкнатото до средата стъкло. Гледаше нещо невиждано от него. Летяха къщите, дърветата, пасящите животни по поляните. За шофьорите гледката също бе непозната. Раздрънкан москвич и прасе вътре бяха виждали често по пътищата, но луксозно возило и Гошо в него – никога. Те се хилеха, свиреха с клаксони, крещяха, а някои сочеха с пръст слепоочията си.

Демек, ти луд ли си, бе? Вероятно прасето приемаше всичко това за поздрав, но не се сещаше да поклати с глава за отговор. Само гледаше, гледаше. Поне да беше изгрухтяло, за да благодари за вниманието, ама не. Явно ракията му пречеше да направи това.

Откара ВИП пътника на адреса във Враца. Шефската майка плесна с ръце и се развика:

– Какво си направил на горкото животинче, бе момче? Гледа като ошашавено. И защо си ми докарал такъв дребосък? Казах на сина да е над 100 кила, а това, като го гледам, е на половината, че и по – малко! Абе, защо да не го върна аз това прасе, а ти да ми докараш друго!

Търпението му се взриви. Смъкна прасето заедно с одеялото на земята и даде газ. В бързината дори забрави да каже името му.

Голяма работа! Известно време ще бъде само прасе.

На връщане към София една мисъл не му даваше мира. Възможна ли е подобна ситуация в Англия?! Нямаше информация. Трябваше да провери, и то веднага. Отби джипа от пътя. Телефонът за какво е... †

С УДОВЛЕТВОРЕНИЕ В СЪРЦЕТО

То не лъже! И никой не може да ти го отнеме. Не се интересува от хорските приказки, нито от похвалите…

Преди около година, някъде през септември, се радвахме, държейки в ръцете си една малка брошура; това беше първият брой на вестника, който с общи усилия започнахме да издаваме отново - в. „ИСКРИ“.

Ето, че днес в ръцете ни е двайсет и четвъртият му брой. Млад е – само на годинка, и още две преди това – на три! А те годините се навъртат, както казваше покойният Кирил Дончев, ако имаш дни.

Било писано.

Като са малко човек мечтае за старост и мъдрост… А когато дойде това време – завижда на младите.

Какво ме свързва с това издание? Спомням си как преди десетина години учителката г-жа Костадинова ме покани да вляза в искрецкия художествено-творчески клуб „ИСКРИ“. Тя бе негов председател и още е. (Господ да ѝ дава дълги години здраве и живот…и такова трудолюбие по отношение на словото и книжнината!) Вероятно, за да ме заинтригува, тя редовно ми изпращаше новите алманаси на клуба „С ПЕРО ЧЕТКА И ДУХ“ – винаги с посвещение! Заедно с писателя от Искрец Боян Кръстанов (на всички известен като Боян БАЛКАНСКИ) и директорката на училището Антоанета Тошева, ги подготвяха с много труд. Редактирани и коригирани прецизно, удоволствие беше да се четат: с богато съдържание, с интересни и самобитни автори.

Тогава пишех стихотворения и малко по-късно издадох и първата си стихосбирка. Представихме я в клуба, а организацията бе отново нейна – на Снежана Костадинова. След това набързо се заредиха седем-осем алманаха, все по-шарени и интересни, а моите стихосбирки станаха четири.

До настъпването на новото чудо – пандемията, срещите с други клубове от страната бяха чести, а сътрудничеството с тях бе реално, не само „на маса“, а творческо и полезно.

И така в. „ИСКРИ“ възкръсна през 2020-та, след повече от десетгодишно отсъствие. Възкръсна, и то с ново тяло! В сравнение с предишното издание – месечник – неговият

наследник (днешният вестник „ИСКРИ“) излиза два пъти в месеца с осем до 12 страници. И докато някогашното издание включва само художествени творби на ограничен брой местни автори, настоящият вестник сътрудничи с автори от цялата страна. Професори и други научни работници публикуват на страниците му статиите си за първи път! Застъпени са теми в сферата на традиционните: християнство, агиология, християнска поезия, библеистика, топонимия, ономастика, краезнание, обща и църковна история, онтология и литература – поезия и проза – разкази, есета, очерци, пътеписи и др. Включват се млади автори.

Някои празнични и юбилейни броеве излязоха и цветно, със съдействието на ПГ „ВЕЛИЗАР ПЕЕВ“ в Своге.

Няма как да не спомена и най-важното. За разлика от старото издание, днешният вестник „ИСКРИ“ е изцяло дело на клуба! От списването, подредбата и оформлението, през корекцията и редакцията – до отпечатването и безплатното му разпространение: всичко е собствено дело – доброволно и безвъзмездно. Отново под зоркото око на доайените на клуба Снежана Костадинова и Боян Балкански и с подкрепата на читалище „ВЪЗРАЖДАНЕ“, което покрива разносните за хартия и мастило.

Може би именно затова удовлетворението е голямо. Заради това и заради хубавите думи на приятелите.

„Искърското дефиле! За кой ли път пътувам по него… А ми се струва, че виждам красотата му за първи път. Загадъчна и омайваща! Причината да пътувам този път през него е актуалния вестник „Искри“, носещ в себе си живеца на този край.

Страниците, съдържащи православие и култура, са най-разнообразни със своя полъх и поетична обагреност. И изведнъж виждаш, че този вестник не ти е чужд, а и ти участваш в него… Отец Лъчезар Лазаров и неговият екип разширяват чрез изданието кръга на съмишлениците си по перо и ги правят съпричастни на страниците на вестник „Искри“.“

Валентина Панова, Враца
(писател и журналист)

„Получих твоите благословения и видях, че и вие имате „искряща“ издателска дейност. Бъдете здрави и благословени – ти и всички покрай теб!“

Иконом Павел Гърбов, Карнобат

„И една малка искра може да запали огъня на вярата, надеждата и Христовата любов, а вашите искри са много, така че, дерзайте!

Християните, от гледна точка на високомъдрстващите на този свят, винаги са считани за донкихотовци, но нали тези първи донкихотовци, в лицето на апостолите, покориха народите под благото и спасително Христово иго…

Бъдете живи и здрави духом и телом!

Сърдечни поздрави на Вашите сътрудници!

Богу нашему слава!“

Иван Николов, Костенец
(дългогодишен писател-богослов, поет и издател)

Устремът през тази една година бе обхванал всички. Любовта към словото и духовността родиха много нови творби, бяха преиздавани и публикувани и забравени стари. Наблизко и далеч хвърчаха искрите на вярата, краезнанието, родолюбието, поетичното изкуство…

Боян Балкански представи новата си мемориална книга „ОСЕМДЕСЕТ СТЪПКИ ПОД ЗВЕЗДИТЕ“.

Петър Вутов, също член на нашия клуб, издаде и представи изследователския си труд „ЧЕРЕПИШКАТА СВЕТА ОБИТЕЛ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ“.

Приятелите ни от Враца издадоха осмия поред алманах „ПОД ЛЪЧИТЕ НА СЛЪНЦЕТО“. Няма как да не им сърадваме, защото на неговите страници намираме поле за изява и ние. Много творци от цялата своГенска община публикуват в него на воля и поезия, и проза… Книжното тяло е завидно – с над четиристотин страници, изпълнени с произведенията на повече от сто и десет автори от страната и чужбина.

Всеки, който се е докоснал до изданието ще види, че съставителят Валентина Панова и целият екип са положили големи усилия, но са постигнали и завиден резултат.

Няма да им останем длъжници! И те публикуват на страниците на нашия вестник. А ние, надяваме се, съвсем скоро ще ви зарадваме с нов алманах „С ПЕРО, ЧЕТКА И ДУХ“.

Ще спрем дотук. И това е достатъчно, за да останем с удовлетворение в сърцето.

От издателя.